

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. L.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 412/2004 - 28, ze dne 10. 3. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2007/VL-10-08-2004, ze dne 17. 6. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že výpověď stěžovatele ohledně jeho příslušnosti k hnutí Falun Gong je nevěrohodná a účelová. Závěry žalovaného jsou podle krajského soudu v tomto ohledu zcela příléhavé a přesvědčivé a je nutno je vztáhnout na výpověď žalobce před správním orgánem jako celek, tj. včetně jeho tvrzení, že se účastnil

protestní demonstrace uvedeného hnutí v Šanghaji. Pro stručnost krajský soud odkázal na odůvodnění žalovaného v plném rozsahu. Vzhledem k nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele nelze podle soudu v jeho případě hovořit o odůvodněném strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Ani další důvod podané žádosti o azyl, snahu o legalizaci pobytu, pak nelze podřadit žádnému z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Co se týká rozhodnutí podle ust. § 14 citovaného zákona, konstatuje krajský soud, že žalovaný měl dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí o humanitárním azylu stěžovateli a rovněž dle názoru soudu nebyly stěžovatelem uvedené důvody natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné. Krajský soud rovněž neshledal v případě stěžovatele důvody pro vztažení překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu; námitku porušení procesního předpisu žalovaným pak posoudil jako nedůvodnou. Proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Krajský soud se podle něj nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Krajský soud řádně nezkoumal ani neodůvodnil, proč nejsou v případě stěžovatele splněny podmínky ust. § 12 zákona o azylu, konkrétně odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Soud se pouze ztotožnil se závěry správního orgánu. Z uvedených důvodů pokládá stěžovatel rozhodnutí soudu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2005 popřel oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu na území České republiky podal stěžovatel dne 24. 5. 2004, pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden dne 9. 6. 2004 v přijímacím středisku Vyšní Lhoty se souhlasem stěžovatele v čínském jazyce za přítomnosti tlumočnicka. Z Číny odešel stěžovatel proto, že byl celostátně stíhán čínskou policií jako příslušník hnutí Falun Gong. Ke cvičení jej přivedl spolupracovník v roce 1998. Sám nebyl žádným předákem, pouze informoval ostatní stoupence o různých záležitostech. Policie jej poprvé hledala dne 24. 3. 2001 kvůli protestnímu sezení před budovou šanghajského zastupitelstva, jehož byl účastníkem (podle sdělení tlumočnicka nebyl stěžovatel schopen napsat název místo konání demonstrace, znal pouze jeho ústní název). Demonstrace se konala dne 21. 3. 2001 a účastnilo se jí asi přes dvě stě osob. Sám zde byl společně se sedmi přáteli a ve zmatku během policejní akce se mu podařilo utéct. Cílem akce bylo protestovat proti zákazu knihy (jejíž písemný název stěžovatel opět nedokázal napsat), která vykreslovala vrcholné představitele Číny ve špatném světle. Sám ji nečetl, ale domnívá se, že je pravdivá. Policie jej výše uvedený den hledala v práci, avšak neúspěšně, neboť měl dovolenou. Den nato odešel ze Šanghaje a přemístil se do města Hangzhou k jinému sympatizantu Falun Gong. Zde se jeden a půl roku ukrýval. Na otázku o jaký druh cvičení se v případě Falun Gong jedná

odpověděl, že je to meditativní cvičení s cílem upevnit zdraví a posílit kontrolu temperamentu. Nedostal se dále než k základům cvičení; praktikoval jej asi jeden a půl roku. O to, kdy hnutí vzniklo, se nezajímal; o zakladateli ví pouze, jak se jmenuje a že nyní žije v USA. Z významných politických událostí, které se váží k hnutí Falun Gong, ví o upálení na Náměstí nebeského klidu, časově jej však nedokázal určit. Ostatní akce měly protestní charakter, nic bližšího o nich však neví. Organizaci hnutí neumí konkrétně popsat, nikdy jej nenapadlo o tom přemýšlet. Domnívá se, že struktura je založena na vzdělanosti, tzn. že je třeba dosáhnout nějakého vzdělání, aby mohl člověk organizovat lidi pod sebou. Kdo stojí v současné době v čele hnutí neví. Na otázku, zda je hnutí součástí buddhismu odpověděl, že těmto věcem nerozumí. Literaturu spojenou s hnutím nestudoval, zná pouze výše uvedenou knihu, něco pochytil z ústního podání. Na to, jakých věcí by se měl žák Falun Gong v životě vyvarovat, neexistují podle stěžovatele přesná pravidla, ale stoupenci hnutí by měli pomáhat ostatním. Jejich život se nijak neliší od běžných lidí. Děti podle stěžovatele praktikovat cvičení nemohou, těmto věcem ale příliš nerozumí. Na to, co je podle učení Falun Gong příčinou všech nemocí, nemohl odpovědět. Na otázku, jak se nazývají jednotlivé cvičební sestavy odpověděl, že zná pouze jednu, která se nazývá „long men fa“ (vcházení draka), přitom v předloženém obrazovém, materiálu označil sestavu, která se podle příručky nazývá Zesilování nebeských sil. Znak hnutí, resp. co konkrétně označují jeho části, nedokázal popsat. Ví pouze, že se jedná o osm trigramů. Do ČR přicestoval stěžovatel ilegálně asi koncem roku 2003, pracoval zde u vietnamských obchodníků. Povolení k práci neměl. O azyl požádal až po téměř půlročním pobytu, neboť o této možnosti nevěděl, navíc se bál, že by mohl být deportován. O možnosti podat žádost o udělení azylu se dozvěděl od krajanů, kteří zde žijí. Chtěl by v ČR pracovat v čínské restauraci. V případě návratu do Číny se obává zatčení, protože byl veden jako příslušník hnutí Falun Gong. Možné následky si nedovede představit, mnoho stoupenců však bylo nějakou formou diskriminováno. Sám diskriminován nebyl. Žádné další problémy se státními orgány zde neměl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je podle něj naplněn proto, že se krajský soud dostatečně nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že žalobní námitky stěžovatele co se týká porušení procesních ustanovení v řízení před správním orgánem jsou formulovány zcela obecně, aniž by z nich bylo zřejmé, v čem konkrétně spatřuje stěžovatel vady v řízení či v právním úsudku, jichž se měl podle něj žalovaný dopustit. Pokládal-li stěžovatel skutkový stav, tak jak byl žalovaným zjištěn, za nedostatečný, nijak v žalobě nespecifikoval, jakým způsobem by měl být tento doplněn, ani sám žádné nové skutečnosti neuvedl. Přes tuto obecnost se krajský soud námitkami stěžovatele zabýval a své zamítavé stanovisko náležitě odůvodnil na straně šesté svého rozsudku. Zde uvedl, že z dokumentů založených ve správním spise podle jeho názoru vyplývá, že si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí potřebné podklady, a vycházel tudíž ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle něj zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakož i jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů. Nic ze správního spisu podle krajského soudu nakonec nenaznačuje,

že by se žalovaný nezabýval věcí stěžovatele odpovědně a svědomitě. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka, ve které stěžovatel spatřuje naplnění důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., není důvodná.

Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr ohledně správnosti aplikace ust. § 12 písm. b) zákona o azylu správním orgánem. Rovněž tato žalobní námitka stěžovatele byla formulována zcela obecně.

K této námitce uvádí Nejvyšší správní soud následující: Správní orgán opřel své rozhodnutí zejména o závěr, že výpovědi poskytnuté stěžovatelem v průběhu azylového řízení nejsou věrohodné, neboť stěžovatel neprokázal dostatečnou znalost základů, na nichž je učení hnutí Falun Gong vybudováno, a to jak co do jeho náplně myšlenkové, resp. filozofické (náboženské), tak co se týká stránky praktické (cvičební sestavy). Tyto závěry žalovaného stěžovatel v žalobě nijak nezpochybnil a neposkytl tak soudu žádnou oporu pro to, aby mohl o dané otázce rozhodnout opačně. Krajský soud tudíž vycházel ze stejných podkladů jako správní orgán a na jejich základě dospěl k týmž závěrům, a to že výpovědi stěžovatele ohledně jeho příslušnosti k hnutí Falun Gong nejsou důvěryhodné. V podrobnostech pak odkázal na dle názoru Nejvyššího správního soudu fundované odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Za výše popsané situace, kdy stěžovatel nijak v žalobě nebrojil proti úsudkům, na nichž je rozhodnutí žalovaného postaveno, shledal Nejvyšší správní soud takové odůvodnění rozsudku dostatečným. Z uvedeného pak vyplývá, že ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v daném případě naplněn není.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu